

Uzasadnienie

Projektowana ustawa ma na celu przede wszystkim wprowadzenie zmian dostosowawczych związanych z faktem, że ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 88) oraz ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948 i 2255) były procedowane w Parlamencie równocześnie z ustawami wskazanymi w przedmiotowym projekcie i nie istniała możliwość uzgodnienia ich treści. Dotyczy to w szczególności nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług. W dniu 1 grudnia 2016 r. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2024). Ustawą tą wprowadzone zostały dodatkowe rozwiązania mające na celu poprawę ściągalności podatku – tzw. pakiet rozwiązań uszczelniających. Rozwiązania te zostały wprowadzone poprzez zmiany obowiązujących już przepisów jak i wprowadzenie zupełnie nowych regulacji. Część zmienianych przepisów zawarta została również w ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, zwanej dalej „ustawą wprowadzającą KAS”.

Podobny zbieg procesu legislacyjnego dotyczył ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o kierujących pojazdami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2001).

Ponadto w przedmiotowym projekcie dodano przepisy, które mają na celu usprawnienie utworzenia Krajowej Administracji Skarbowej i usunięcie wątpliwości w stosowaniu niektórych przepisów.

Uzasadnienie do art. 1 (zmiana ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej)

1. Uzasadnienie do zmiany art. 1 ustawy wprowadzającej KAS

Zmiana w art. 1 pozwoli na powołanie Zastępców Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, Zastępcę Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej i jego zastępcę, naczelnika urzędu celno-skarbowego i jego zastępcę oraz dyrektora Krajowej Szkoły Skarbowości i jego zastępcę przed dniem 1 marca 2017 r. Takie rozwiązanie usprawni wdrożenie Krajowej Administracji Skarbowej. Organy i jednostki Krajowej Administracji Skarbowej, którymi będą kierować ww. osoby rozpoczną działalność z dniem 1 marca 2017 r.

2. Uzasadnienie do zmiany art. 32 (ustawa – Prawo o ruchu drogowym) oraz do art. 149a (zmiana ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw) ustawy wprowadzającej KAS

Art. 32 ustawy wprowadzającej KAS, który wprowadza zmiany w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r.), nie uwzględniał przesunięcia terminu uruchomienia programu CEPIK 2.0, którego dokonano w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o kierujących pojazdami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2001). Ze względu na fakt, że oba projekty ustaw były procedowane w Sejmie niemalże równocześnie, nie istniała możliwość uzgodnienia ich treści, ani w ustawie odraczącej wejście w życie systemu CEPIK 2.0, ani tym bardziej w projektach ustaw związanych z Krajową Administracją Skarbową. W art. 32 ustawy wprowadzającej KAS przewiduje się nowelizację przepisów, które nie weszły jeszcze do systemu prawnego (przy projektowaniu przepisów nowelizujących zakładano, że przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.) przepisy uruchamiające CEPIK 2.0 wejdą w życie 1 stycznia 2017 r., podczas gdy termin ten został przesunięty na 4 czerwca

2018 r.). W związku z powyższym, aby wyeliminować wątpliwości w tym zakresie należy dokonać następujących zmian:

- 1) przepisów ustawy wprowadzającej KAS, tak aby uwzględniała przesunięcie terminu wejścia w życie przepisów CEPiK 2.0., tj. w art. 32 ustawy zamiast zmiany w art. 80c w ust. 1 pkt 10 oraz w art. 100ah w ust. 1 pkt 15 należy wprowadzić zmiany w art. 80c w ust. 1 pkt 8 oraz w art. 100c w ust. 1 pkt 10,
- 2) przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. poz. 1273), tj. w art. 1 pkt 9 i pkt 17 dodać odpowiednią zmianę art. 80c ust. 1 pkt 10 i art. 100ah ust. 1 pkt 15 poprzez wskazanie w tych przepisach Krajowej Administracji Skarbowej.

3. Uzasadnienie do zmiany art. 48 ustawy wprowadzającej KAS (Kodeks karny skarbowy)

Zgodnie z art. 178 § 1 Kodeksu karnego skarbowego do wykonywania orzeczeń w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu karnego wykonawczego, jeżeli przepisy Kodeksu karnego skarbowego nie stanowią inaczej. W myśl art. 27 Kodeksu karnego wykonawczego, w brzmieniu nadanym art. 31 pkt 1 ustawy wprowadzającej KAS, egzekucję przypadku oraz nawiązki na rzecz Skarbu Państwa prowadzi naczelnik urzędu skarbowego według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jeżeli przepisy Kodeksu karnego wykonawczego nie stanowią inaczej. Oznacza to, że ogólnym organem postępowania wykonawczego w zakresie wykonania orzeczenia o przypadku przedmiotów, wydanego na podstawie przepisów Kodeksu karnego skarbowego, jest naczelnik urzędu skarbowego.

Jednakże, według art. 198 ust. 2 Unijnego kodeksu celnego towary nieunijne, które uległy przypadkowi uznaje się za objęte procedurą składowania celnego. Stosownie zaś do art. 134 ust. 1 akapit 2 Unijnego kodeksu celnego towary nieunijne pozostają pod dozorem celnym do momentu zmiany ich statusu celnego lub do czasu, gdy zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii lub zniszczone. Przepisy unijnego prawa celnego pozostawiają państwom członkowskim swobodę co do określenia procedury w jakiej dokonuje się sprzedaży bądź też zniszczenia towarów nieunijnych objętych przypadkiem, jednak wskazują one jako organ wykonujący sprzedaż czy też zniszczenie – organ celny.

W celu zachowania zatem spójności przepisów prawa krajowego z przepisami unijnego prawa celnego, proponuje się dodanie w Kodeksie karnym skarbowym przepisu art. 179 § 5, który będzie wskazywał, że organem wykonującym orzeczenie o przypadku przedmiotów będących towarami nieunijnymi jest naczelnik urzędu celno-skarbowego będący organem celnym. Przepis ten będzie stanowił *lex specialis* w stosunku do przepisów Kodeksu karnego wykonawczego oraz innych przepisów Kodeksu karnego skarbowego.

4. Uzasadnienie do zmiany art. 83 ustawy wprowadzającej KAS (ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług)

Z uwagi na fakt, że podczas procedowania ustawy z dnia 1 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2024) ustawa wprowadzająca KAS nie została ogłoszona w Dzienniku Ustaw, nie było możliwości uwzględnienia pewnych zmian w tej ustawie wprowadzającej. Projektowane zmiany mają zatem charakter dostosowujący.

Art. 1 pkt 4 lit. a. Zmiana w art. 14 ust. 9f ustawy o podatku od towarów i usług, zwaną dalej „ustawą o VAT” przywraca obecnie obowiązujące brzmienie tego przepisu, uwzględniające zmiany wprowadzane ustawą o KAS poprzez wprowadzenie w miejsce dotychczasowego postępowania kontrolnego, w związku z uchyceniem ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2015 r.

poz. 553, z późn. zm.), odniesienie do kontroli celno-skarbowej na podstawie przepisów ustawy o KAS.

Art. 1 pkt 4 lit. b-d. Proponowane zmiany mają na celu doprecyzowanie, który naczelnik urzędu skarbowego będzie właściwy do poboru podatku z tytułu importu towarów oraz ewentualnych odsetek. Do poboru podatku VAT z tytułu importu towarów właściwym powinien być naczelnik urzędu skarbowego, który zgodnie z przepisami celnymi, jest właściwy do poboru należności celnych przywozowych. Pozostawienie przepisów w niezmiennym brzmieniu może powodować wątpliwości interpretacyjne, czy chodzi o naczelnika urzędu skarbowego właściwego do poboru należności z tytułu importu, czy o naczelnika urzędu skarbowego właściwego dla podatnika w sprawach opodatkowania podatkiem VAT.

Art. 1 pkt 4 lit. e. Proponowana zmiana dostosowuje brzmienie art. 87 ust. 2 zdanie drugie ustawy o VAT do zmian wprowadzonych ustawą o KAS, jednocześnie przywracając obecnie obowiązującą konstrukcję tego przepisu.

Zgodnie z wprowadzonymi przepisami, kontrola celno-skarbowa w zakresie przestrzegania przepisów prawa podatkowego kończy się wraz z doręczeniem wyniku kontroli (art. 82 ust. 1 ustawy o KAS). Jeżeli wynik kontroli zawiera nieprawidłowości kontrolowany będzie mógł w terminie 14 dni od jego doręczenia złożyć korektę deklaracji (art. 82 ust. 2 ustawy). Jeżeli taka korekta nie zostanie złożona, zakończona kontrola celno-skarbowa przekształca się w postępowanie podatkowe z dniem doręczenia postanowienia o takim przekształceniu (art. 83 ust. 3 ustawy o KAS).

W związku z tym proponuje się doprecyzowanie brzmienia art. 87 ust. 4f pkt 2 ustawy o VAT wprowadzanego art. 83 pkt 11 lit. b ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948, z późn. zm.), poprzez wskazanie, że w przypadku wszczęcia kontroli celno-skarbowej prowadzonej na podstawie przepisów ustawy o KAS w zakresie rozliczenia, którego dotyczy zabezpieczenie – zwolnienia zabezpieczenia nie dokonuje się do upływu terminu 3 miesięcy od dnia zakończenia kontroli celno-skarbowej, jeżeli w tym terminie nie doszło do jej przekształcenia w postępowanie podatkowe w zakresie rozliczenia, którego dotyczy zabezpieczenie. W przypadku przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe zwolnienia zabezpieczenia nie dokonuje się do czasu zakończenia tego postępowania.

Proponowany termin niedokonywania zwolnienia zabezpieczenia zapewnia symetrię z terminem stosowanym w przypadku wszczęcia kontroli podatkowej w zakresie rozliczenia, którego dotyczy zabezpieczenie (art. 87 ust. 4f pkt 1 lit. b ustawy o VAT).

Art. 1 pkt 4 lit. f. Projektowane zmiany w tym przepisie są zmianami dostosowawczymi, wynikającymi z wprowadzenia ww. ustawą z dnia 1 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw oraz w związku z nowymi zasadami działania administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej.

Art. 1 pkt 4 lit. g, i-j. Projektowane zmiany w tych przepisach dostosowują odpowiednie nazewnictwo w związku z nowymi zasadami działania administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej.

Art. 1 pkt 4 lit. h Analogicznie, jak w przypadku art. 87 ust. 4f pkt 2 ustawy o VAT, proponuje się wprowadzić w art. 105b ust. 8 pkt 2 ustawy o VAT zapis, zgodnie z którym zwrotu kaucji gwarancyjnej nie dokonuje się do upływu terminu 3 miesięcy od dnia zakończenia kontroli celno-skarbowej, jeżeli w tym terminie nie doszło do jej przekształcenia w postępowanie podatkowe w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna. W przypadku przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe zwrotu kaucji nie dokonuje się do czasu zakończenia tego

postępowania. Podobny termin zatrzymania kaucji gwarancyjnej jest stosowany w przypadku wszczęcia kontroli podatkowej w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna (art. 105b ust. 8 pkt 1 lit. b ustawy o VAT).

5. Uzasadnienie do art. 85 (zmiana ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne)

Proponowana zmiana ma charakter dostosowawczy do regulacji określających kompetencje, właściwość i zadania wykonywane przez organy Krajowej Administracji Skarbowej. Zgodnie z art. 28 ust. 1 pkt 2 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, zwanej dalej „ustawą o KAS”, pobór należności celnych i innych opłat związanych z przywozem i wywozem towarów należec będzie do zadań naczelnika urzędu skarbowego. W pojęciu „pobór” mieści się też pokrycie nieuiszczonej kwoty należności z zabezpieczenia, tym samym niezbędne jest usunięcie przypisania w przepisach prawa celnego wykonywania tych czynności organom celnym.

6. Uzasadnienie do zmiany art. 120 ustawy wprowadzającej KAS (ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej)

Proponowane zmiany służą usunięciu luki w prawie i osiągnięciu pełnej zgodności pomiędzy ustawą wprowadzającą KAS i ustawą o KAS a ustawą o służbie cywilnej.

W obecnym stanie prawnym dyrektorzy izb skarbowych i naczelnicy urzędów skarbowych objęci są zakresem podmiotowym ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1345, z późn. zm.) poprzez jej art. 2 ust. 1 pkt 3 zgodnie z którym, korpus służby cywilnej tworzą pracownicy zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych w urzędach wojewódzkich oraz innych urzędach stanowiących aparat pomocniczy terenowych organów administracji rządowej podległych ministrom lub centralnym organom administracji rządowej. Taka podległość wynika wprost zarówno z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 578, z późn. zm.), jak i z art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543). Pierwszy z nich stanowi, że ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych podlegają dyrektorzy izb skarbowych i naczelnicy urzędów skarbowych jako organy administracji rządowej niezespolonej oraz, na podstawie odrębnych przepisów, inne organy, a w szczególności dyrektorzy urzędów kontroli skarbowej. Z drugiego natomiast przepisu wynika, że ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych podlegają Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej, Szef Służby Celnej, dyrektorzy izb skarbowych i naczelnicy urzędów skarbowych.

Sytuacja ta zmienia się w nowym stanie prawnym. Po pierwsze, ustawa wprowadzająca KAS w art. 159 pkt 2 uchyla ustawę o urzędach i izbach skarbowych, tym samym przepis stanowiący wprost o podległości dyrektorów izb skarbowych i naczelników urzędów skarbowych Ministrowi Finansów. Po drugie, w art. 40 nowelizuje ustawę o działach administracji rządowej, stanowiąc, że ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych podlega Szef Krajowej Administracji Skarbowej. Ten natomiast nie jest centralnym organem administracji rządowej. Oznacza to, że nowoutworzone organy Krajowej Administracji Skarbowej, tj. dyrektorzy izb administracji skarbowej, naczelnicy urzędów skarbowych i naczelnicy urzędów celno-skarbowych nie podlegają Ministrowi Finansów ani centralnemu organowi administracji rządowej tylko Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, który, co należy ponownie podkreślić, nie jest centralnym organem administracji rządowej. Oznacza to, że dyrektorzy izb administracji skarbowej, naczelnicy urzędów skarbowych i naczelnicy urzędów celno-skarbowych nie są wprost objęci zakresem podmiotowym ustawy o służbie cywilnej, tak jak dotychczas dyrektorzy izb skarbowych i naczelnicy urzędów skarbowych poprzez jej art. 2 ust. 1 pkt 3.

Co prawda ustawa wprowadzająca KAS w art. 115 nowelizuje ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2015 r. poz. 525, z późn. zm.) stanowiąc, że organami niezespołonej administracji rządowej są terenowe organy administracji rządowej podporządkowane właściwemu ministrowi lub centralnemu organowi administracji rządowej oraz kierownicy państwowych osób prawnych i kierownicy innych państwowych jednostek organizacyjnych wykonujących zadania z zakresu administracji rządowej w województwie, w tym m.in. dyrektorzy izb administracji skarbowej, naczelnicy urzędów skarbowych i naczelnicy urzędów celno-skarbowych, to jednak przynależność dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych do korpusu służby cywilnej powinna wynikać wprost z ustawy o służbie cywilnej.

Proponowana zmiana polegająca na wymienieniu w art. 2 w ust. 1 w pkt 3a ustawy o służbie cywilnej Krajowej Informacji Skarbowej oraz izb administracji skarbowej w sposób jednoznaczny określi status pracowników wymienionych urzędów jako członków korpusu służby cywilnej. Poza zakresem regulacji zostają urzędy skarbowe i urzędy celno-skarbowe wraz z oddziałami celnymi, bowiem pracownicy tych jednostek organizacyjnych są zatrudnieni w izbie administracji skarbowej, o czym przesądza art. 145 ustawy o KAS.

Ponadto ustawa o KAS przewiduje powołanie na stanowiska dyrektorów Krajowej Informacji Skarbowej i izb administracji skarbowej oraz stanowiska naczelników urzędów skarbowych i urzędów celno-skarbowych (a także ich zastępców) przez określony organ (art. 21, 23, 24, 26, 27, 31, 32 i 34 ustawy o KAS). Stosunek pracy na podstawie powołania w rozumieniu Kodeksu pracy jest charakterystyczny wyłącznie dla wyższych stanowisk w służbie cywilnej.

Z tego względu konieczne jest uzupełnienie katalogu wyższych stanowisk w służbie cywilnej, poprzez wymienienie w art. 52 w pkt 5 stanowisk dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego, naczelnika urzędu celno-skarbowego, a także zastępców tych osób.

Pozostałe zmiany w ustawie o służbie cywilnej uwzględniają przewidziane w ustawie o KAS szczególne rozwiązania dotyczące wymogów, które powinna spełniać osoba powoływana na wyższe stanowisko oraz trybu powołania i odwołania z tego stanowiska.

7. Uzasadnienie do zmiany art. 121 ustawy wprowadzającej KAS (ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych)

Użyte w art. 32 w ust. 4a wyrazy „Naczelnik Urzędu Celnego I w Warszawie” zastępuje się wyrazami „Naczelnik Mazowieckiego Urzędu Celno-Skarbowego w Warszawie”. Jest to zmiana dostosowawcza do nazw urzędów celno-skarbowych przejętych przez Ministra Rozwoju i Finansów.

8. Uzasadnienie do zmiany art. 160 ust. 7 ustawy wprowadzającej KAS

Zmiana umożliwi niesporządzanie bilansu zamknięcia przez izbę administracji skarbowej na dzień 28 lutego 2017 r., co uprości proces łączenia jednostek. W związku z art. 160 ust. 4 ustawy wprowadzającej KAS, w myśl którego izbę administracji skarbowej łączy się z, mającymi siedzibę w tym samym województwie, izbą celną i urzędem kontroli skarbowej oraz w związku z uchyleniem przepisu art. 160 ust. 7 zastosowanie będą miały przepisy o charakterze generalnym wskazane w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047 ze zm.). Zgodnie z art. 12 ust. 2 pkt 4 ustawy o rachunkowości księgi rachunkowe zamyka się w jednostce przejmowanej na dzień połączenia związanego z przejściem jednostki przez inną jednostkę. Zatem, uchylenie art. 160 ust. 7 ustawy wprowadzającej KAS będzie skutkowało koniecznością zamknięcia ksiąg rachunkowych jedynie w izbie celnej i urzędzie kontroli skarbowej na dzień ich połączenia z izbą administracji skarbowej, tj. na dzień 1 marca 2017 r. Czynność sporządzenia bilansu

zamknięcia może zostać wykonana po dniu 28 lutego 2017r. Jednocześnie, w świetle ustawy o rachunkowości i art. 160 ust. 4 ww. ustawy, w izbie administracji skarbowej nie powstanie obowiązek zamknięcia ksiąg rachunkowych i sporządzenia sprawozdania finansowego na dzień połączenia.

9. Uzasadnienie do zmiany art. 170 ust. 4a ustawy wprowadzającej KAS

Wprowadzana regulacja ust. 4a w art. 170 stanowi przepis szczególny wyłączający prawo pracowników i funkcjonariuszy do odprawy w związku z wygaśnięciem stosunku pracy albo służby, w przypadku nabycia przez pracownika albo funkcjonariusza prawa do odprawy przysługującej w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Projektowane rozwiązanie zapewni równe traktowanie, w zakresie przysługujących świadczeń, pracowników i funkcjonariuszy, którym wygaśnie stosunek pracy albo stosunek służbowy, na podstawie art. 170 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej i przejdą oni na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, w stosunku do pracowników i funkcjonariuszy, którzy przejdą na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy przed dniem wejścia w życie ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. Należy wskazać, że również ustawa o służbie cywilnej w oraz pragmatyki służb mundurowych (np. ustawa o Policji, ustawa o Straży Granicznej), przewidują regulacje ograniczające prawo do pobierania podwójnych świadczeń, w przypadku zbiegu uprawnienia do świadczeń pieniężnych w związku ze zwolnieniem z pracy albo służby oraz nabycia prawa do emerytury.

10. Uzasadnienie do wprowadzenia art. 171a ustawy wprowadzającej KAS

Wprowadzenie art. 171a ma charakter doprecyzowujący. Konieczne jest zapewnienie ciągłości realizowania zadań przez naczelników urzędów skarbowych, którzy, jako organy, nie ulegają zniesieniu w trybie art. 160 ustawy wprowadzającej KAS. Organy te będą bowiem w dalszym ciągu realizowały swoje zadania przy pomocy podległych im urzędów skarbowych, które nie ulegają likwidacji, ani też łączeniu z innymi jednostkami organizacyjnymi. Zgodnie z przedstawioną zmianą dotychczasowi naczelnicy urzędów skarbowych oraz osoby pełniące obowiązki naczelników urzędów skarbowych i ich zastępcy będą wykonywali swoje obowiązki do dnia otrzymania aktów powołania, na podstawie ustawy o KAS, jednakże nie później niż do 31 maja 2017 r. Natomiast dodawany przepis nie wyklucza powołania na te stanowiska po 1 marca 2017 r. w trybie i na zasadach przewidzianych odpowiednio w art. 27 i w art. 31 ustawy o KAS.

11. Uzasadnienie do zmiany art. 199 ustawy wprowadzającej KAS

Znowelizowany ustawą wprowadzającą KAS przepis art. 133 § 1 pkt 1 Kodeksu karnego skarbowego stanowi, że naczelnik urzędu celno-skarbowego prowadzi w zakresie swojej właściwości postępowanie przygotowawcze w sprawach przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych enumeratywnie w tym przepisie wymienionych, a ponadto w sprawach o inne, wyszczególnione w przepisie przestępstwa i wykroczenia skarbowe, ujawnione w zakresie swojego działania.

Regulacje art. 199 ust. 1-3 ustawy wprowadzającej KAS wskazują organy właściwe do prowadzenia dochodzeń w sprawach karnych skarbowych wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 marca 2017 r. Nie wskazano natomiast organów właściwych w sprawach przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych ujawnionych w zakresie swojego działania przez inspektorów kontroli skarbowej lub urzędy celne, w których przypadku przed dniem 1 marca 2017 r. nie wszczęto postępowań przygotowawczych. Jednocześnie należy zauważyć, że w przypadku czynów wymienionych w art. 133 § 1 pkt 1 in fine Kodeksu karnego skarbowego zasadą jest w istocie właściwość naczelnika urzędu skarbowego do prowadzenia

postępowania przygotowawczego, a właściwość naczelnika urzędu celno-skarbowego zachodzi jedynie wobec czynów ujawnionych w zakresie swego działania przez ten organ.

W związku z powyższym, dodanie proponowanej regulacji art. 199 ust. 4 do ustawy wprowadzającej KAS spowoduje, że czyny z art. 54 § 2 i 3, art. 55 § 2 i 3, art. 56 § 2-4, art. 56a, art. 56b, art. 57 § 1, art. 60-62, art. 69 § 2, art. 71, art. 72, art. 75, art. 76 § 2 i 3, art. 77 § 2 i 3, art. 78 § 2 i 3, art. 80, art. 80a, art. 81-83, art. 84 § 1, art. 106l i art. 106ł Kodeksu karnego skarbowego, ujawnione w zakresie swojego działania przez inspektorów kontroli skarbowej lub urzędy celne, w przypadku których przed dniem 1 marca 2017 r. nie wszczęto postępowania przygotowawczego, znajdą się we właściwości naczelnika urzędu celno-skarbowego.

Ponadto, proponowana regulacja ma istotne znaczenie dla uniknięcia ewentualności umorzenia przez sąd sprawy z uwagi na przesłankę z art. 17 § 1 pkt 9 Kodeksu postępowania karnego, w związku z art. 113 § 1 Kodeksu karnego skarbowego, tj. brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

12. Uzasadnienie do zmiany art. 202 ustawy wprowadzającej KAS

Postępowanie zabezpieczające nie jest integralną częścią postępowania kontrolnego, co potwierdza art. 14d ust. 1 ustawy o kontroli skarbowej, zgodnie z którym dyrektor urzędu kontroli skarbowej w toku postępowania kontrolnego może, w drodze decyzji, dokonać zabezpieczenia zobowiązania podatkowego na majątku kontrolowanego. Jest to odrębna procedura, regulowana przepisami ustawy – Ordynacja podatkowa, która może być stosowana w toku postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej. Organ kontroli skarbowej posiada więc odrębną kompetencję do dokonania zabezpieczenia. Zasada kontynuacji postępowań kontrolnych zawarta w art. 202 ust. 1 nie dotyczy więc postępowania zabezpieczającego. Wobec powyższego konieczne jest dodanie ust. 1a, który jako przepis kompetencyjny, umożliwi w ramach kontynuowanych postępowań kontrolnych, dokonanie przez naczelnika urzędu celno-skarbowego zabezpieczenia zobowiązania podatkowego.

Przepis ust. 2 wskazuje Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, jako organ właściwy po dniu 1 marca 2017 r. w sprawach z zakresu stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych, wznowienia postępowania, wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji wydanej przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej. Przepis ten nie obejmuje jednak postępowań wszczętych i niezakończonych, przed dniem wejścia w życie ustawy o KAS, prowadzonych przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej w ww. sprawach. Wobec powyższego w dodanym ust. 2a uregulowano kontynuację postępowań w sprawach wszczętych i niezakończonych z zakresu stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych, wznowienia postępowania, wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji wydanej przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, w tym rozpatrywanych z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy; organem właściwym jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

Jednocześnie mając na względzie zakres przedmiotowy ust. 2, konieczne jest określenie organu właściwego w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych, wznowienia postępowania, wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji, oraz do rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w odniesieniu do decyzji wydanych w pierwszej instancji przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej. Organem tym jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej (ust. 2b).

Mając na względzie dotychczasowy tryb zaskarżania i wzruszania decyzji organów kontroli skarbowej określony w art. 26 ustawy o kontroli skarbowej, w celu wyeliminowania wątpliwości przy ustalaniu właściwości naczelnika urzędu celno-skarbowego w sprawach z zakresu stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych, wznowienia postępowania, wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji wydanej przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej, po dniu wejścia w życie ustawy wprowadzającej KAS, konieczne jest

doprecyzowanie ust. 3 poprzez wskazanie, że organem tym jest naczelnik urzędu celno-skarbowego mający siedzibę w tym samym województwie, w którym miał siedzibę dyrektor urzędu kontroli skarbowej.

Przepis ust. 3 nie obejmuje postępowań wszczętych i niezakończonych, przed dniem wejścia w życie ustawy o KAS, prowadzonych przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej w sprawach z zakresu stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych, wznowienia postępowania, wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji wydanej przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej, w tym rozpatrywanych z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wobec powyższego w dodanym ust. 3a wskazano, że w ww. sprawach organem właściwym, po dniu wejścia w życie ustawy wprowadzającej KAS, jest naczelnik urzędu celno-skarbowego mający siedzibę w tym samym województwie, w którym miał siedzibę dyrektor urzędu kontroli skarbowej.

Jednocześnie mając na względzie zakres przedmiotowy ust. 3, konieczne jest określenie organu właściwego w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych, wznowienia postępowania, wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji, oraz do rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w odniesieniu do decyzji wydanych w pierwszej instancji przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej. Organem tym jest naczelnik urzędu celno-skarbowego mający siedzibę w tym samym województwie, w którym miał siedzibę dyrektor urzędu kontroli skarbowej (ust. 3b).

12. Uzasadnienie do zmiany art. 203 ustawy wprowadzającej KAS

Mając na względzie dotychczasową praktykę Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej do wyznaczania na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 11 ustawy o kontroli skarbowej poszczególnych dyrektorów urzędów kontroli skarbowej do prowadzenia działań analitycznych w wybranych obszarach dla całego kraju lub jego określonej części szerszej niż zasięg terytorialny działania tych dyrektorów oraz pozyskiwania w tym celu informacji na podstawie art. 7c i 7d ustawy o kontroli skarbowej, wskazane jest aby rozpoczęte postępowania na podstawie art. 7c i 7d ww. ustawy były kontynuowane przez naczelników urzędów celno-skarbowych mających siedzibę w tym samym województwie co dyrektor urzędu kontroli skarbowej, który je rozpoczął. W związku z powyższym w art. 203 ust. 1 doprecyzowano że, kontynuatorem spraw niezakończonych przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej jest naczelnik urzędu celno-skarbowego mający siedzibę w tym samym województwie, w którym miał siedzibę dyrektor urzędu kontroli skarbowej.

Stosownie do art. 7c i art. 7d ustawy o kontroli skarbowej informacji w trybie określonym w tych przepisach, oprócz dyrektora urzędu kontroli skarbowej może żądać Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej. W ust. 1 uregulowano kontynuację postępowań w zakresie pozyskiwania informacji przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej. Wobec powyższego konieczne jest wskazanie organu właściwego w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 marca 2017 r. związanych z udostępnianiem informacji Generalnemu Inspektorowi Kontroli Skarbowej. Organem tym jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej, który prowadzi przedmiotowe sprawy na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. ustawy o kontroli skarbowej (dodawany ust. 2).

Informacje, o których mowa w 7c i art. 7d ustawy o kontroli skarbowej przed dniem 1 marca 2017 r., są udostępniane na podstawie postanowienia organu kontroli skarbowej (dyrektora urzędu kontroli skarbowej albo Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej). Wobec powyższego konieczne jest określenie organu właściwego do rozpatrzenia zażalenia na ww. postanowienie. Organem tym jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej (dodawany ust. 3).

13. Uzasadnienie do zmiany art. 205 ust. 1 ustawy wprowadzającej KAS

Mając na względzie regulacje wynikające z art. 26 ust. 1 ustawy o kontroli skarbowej, konieczne jest doprecyzowanie art. 205 ust. 1 poprzez wskazanie, że odwołanie od decyzji dyrektora urzędu kontroli skarbowej wnosi się, do właściwego dla kontrolowanego dyrektora izby administracji skarbowej, za pośrednictwem naczelnika urzędu celno-skarbowego mającego siedzibę w tym samym województwie, w którym miał siedzibę dyrektor urzędu kontroli skarbowej.

14. Uzasadnienie do art. 222a ustawy wprowadzającej KAS

W związku ze zmianą brzmienia art. 105b ust. 1 pkt 4 i ust. 14 ustawy o VAT dodano przepis przejściowy – projektowany art. 222a ust. 1.

Zmiana w art. 105b ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT przewiduje, że kaucję gwarancyjną może złożyć podatnik, który upoważnił bank mający siedzibę na terytorium kraju albo spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową, której jest członkiem (dalej „SKOK”), prowadzące rachunek wskazany w zgłoszeniu identyfikacyjnym, na który dokonywana jest zapłata z tytułu dostawy towarów wymienionych w załączniku nr 13 do ustawy, do przekazywania naczelnikowi urzędu skarbowego, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, dyrektorowi izby administracji skarbowej lub Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, informacji o wszystkich transakcjach dokonywanych na tym rachunku. W świetle tego przepisu upoważnienie ma dotyczyć przekazywania przez bank albo SKOK wskazanych informacji ww. organom. Objęcie tym przepisem naczelnika urzędu skarbowego, naczelnika urzędu celno-skarbowego, dyrektora izby administracji skarbowej lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej ma na celu zapewnienie kompletności uzyskiwania informacji przez właściwe organy, w związku z nowymi zasadami działania administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej. Zmianie tej towarzyszy wprowadzana niniejszą ustawą zmiana delegacji zawartej w art. 105b ust. 14 ustawy o VAT, w związku z czym konieczne będzie wydanie nowego rozporządzenia, w miejsce obecnego rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie wzorów upoważnienia do przekazywania organom podatkowym lub organom kontroli skarbowej informacji o wszystkich transakcjach dokonywanych na rachunku oraz oświadczenia o cofnięciu tego upoważnienia (Dz. U. poz. 2272).

Mając powyższe na uwadze należy zapewnić, aby upoważnienia złożone przed dniem 1 marca 2017 r. na podstawie art. 105b ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT w brzmieniu obowiązującym do dnia 28 lutego 2017 r., według wzoru określonego rozporządzeniem z dnia 29 grudnia 2016 r. zachowały moc po dniu 28 lutego 2017 r. – tak aby podmioty, które takie upoważnienia złożyły nie musiały w bardzo krótkim okresie (co ze względów techniczno-organizacyjnych mogłoby być prawie niewykonalne) składać nowych upoważnień w związku ze zmianą brzmienia art. 105b ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT oraz z utratą mocy rozporządzenia z dnia 29 grudnia 2016 r., co nastąpi z dniem 1 marca 2017 r. W celu zapewnienia, że na podstawie dotychczasowych upoważnień będą mogły uzyskać odpowiednie organy informacje o transakcjach dokonywanych na rachunku wskazano, że upoważnienia te uznaje się za upoważnienia dla banku albo spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej do przekazywania naczelnikowi urzędu skarbowego, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, dyrektorowi izby administracji skarbowej lub Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o wszystkich transakcjach dokonywanych na rachunkach, których te upoważnienia dotyczą.

W związku ze zmianą art. 105b ust. 8 pkt 2 ustawy o VAT konieczne stało się dodanie przepisów przejściowych (projektowany art. 222a ust. 2-5).

Zgodnie z brzmieniem art. 105b ust. 8 pkt 2 ustawy o VAT obowiązującym od dnia 1 marca 2017 r. zwrot kaucji gwarancyjnej nie będzie dokonywany w przypadku wszczęcia kontroli

celno-skarbowej w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja – do upływu terminu 3 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli, a jeżeli w tym terminie doszło do przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe – do czasu zakończenia tego postępowania. Kaucje gwarancyjne, o których mowa w art. 105b ust. 1 ustawy o VAT, przyjmowane od 1 marca 2017 r. będą objęte tą regulacją „od razu”.

Przepis przejściowy (projektowany art. 222a ust. 2) wskazuje, że podmioty, które przed dniem 1 marca 2017 r. złożyły kaucję gwarancyjną w formie gwarancji lub upoważnienia i kaucja ta została przyjęta przed tym dniem, mają czas do 31 marca 2017 r. do dostosowania kaucji gwarancyjnej, aby przewidywała w przypadku wszczęcia od dnia 1 kwietnia 2017 r. kontroli celno-skarbowej, w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna odpowiednio przedłużenie okresu trwania odpowiedzialności gwaranta po upływie okresu ważności gwarancji albo przedłużenie okresu obowiązywania upoważnienia po upływie okresu ważności upoważnienia – do upływu 3 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli, a jeżeli w tym czasie doszło do przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe – do czasu zakończenia tego postępowania. W przypadku niedostosowania kaucji do tych wymogów podmioty zostaną usunięte w dniu 1 kwietnia 2017 r. przez właściwego naczelnika urzędu skarbowego z wykazu, który powinien wydać odpowiednie postanowienie, na które nie przysługuje zażalenie.

W związku ze zmianą art. 105b ust. 8 pkt 2 ustawy o VAT dodano również przepis przejściowy, który reguluje zasady postępowania w przypadku wszczęcia i niezakończenia przed dniem 1 marca 2017 r. postępowania kontrolnego zgodnie z przepisami o kontroli skarbowej w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna. W takim przypadku zwrot kaucji gwarancyjnej nie będzie dokonywać się do czasu zakończenia tego postępowania (projektowany art. 222a ust. 3), analogicznie jak to miało miejsce według „starych” zasad.

Dodano również przepis przejściowy dotyczący skutków wszczęcia kontroli celno-skarbowej dla kaucji „starych”, tj. przyjętych przed dniem 1 marca 2017 r. W przypadku wszczęcia w okresie od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 31 marca 2017 r. kontroli celno-skarbowej, w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna przyjęta przed 1 marca 2017 r. - zwrot kaucji gwarancyjnej nie będzie dokonywany do dnia złożenia korekty deklaracji po zakończeniu kontroli celno-skarbowej z tym że w przypadku przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe, w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna, zwrot kaucji gwarancyjnej nie będzie dokonywany do czasu zakończenia tego postępowania (projektowany art. 222a ust. 4). W przypadku wszczęcia kontroli celno-skarbowej we wskazanym okresie przejściowym w stosunku do kaucji „starych” (przyjętych przed 1 marca 2017 r.) nie będzie stosowane przedłużenie terminu zwrotu kaucji o 3 miesiące od zakończenia tej kontroli (jak wyżej wskazano kaucja nie będzie zwracana do czasu złożenia korekty deklaracji po zakończeniu kontroli, a jeżeli to nie nastąpi i dojdzie do przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe - zwrot kaucji gwarancyjnej nie będzie dokonywany do czasu zakończenia tego postępowania). Wprowadzenie nowej zasady do kaucji „starych” mogłoby naruszać interesy podmiotów „w toku”.

Jeżeli natomiast w przypadku kaucji przyjętych przed dniem 1 marca 2017 r. dojdzie do wszczęcia kontroli celno-skarbowej po ww. okresie przejściowym, tj. po 31 marca 2017 r., będą stosowane zasady ogólne i zwrot kaucji nie będzie dokonywany do upływu terminu 3 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli, a jeżeli w tym terminie doszło do przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe – do czasu zakończenia tego postępowania.

W związku z ww. zmianami konieczne było wprowadzenie regulacji przejściowych w stosunku do przyjętych przed 1 marca 2017 r. kaucji złożonych w formie gwarancji

bankowej/ubezpieczeniowej lub upoważnienia organu, przewidujących odpowiednie przedłużenie okresu trwania odpowiedzialności gwaranta po upływie okresu ważności gwarancji albo przedłużenie okresu obowiązywania upoważnienia po upływie okresu ważności upoważnienia, dostosowane do terminu przedłużenia tej odpowiedzialności w zależności od momentu wszczęcia kontroli celno-skarbowej (tj. w okresie od 1 do 31 marca 2017 r. albo po 31 marca 2017 r.). W przeciwnym wypadku podmioty musiałyby zostać usunięte z wykazu podmiotów, które wniosły kaucję gwarancyjną, gdyż złożone przez nie gwarancje/upoważnienia nie spełniałyby nowych wymogów ustawowych.

Kaucje przyjmowane od 1 marca 2017 r. w formie, o której mowa w art. 105b ust. 3 pkt 2 lub 3 (gwarancja bankowa/ubezpieczeniowa lub upoważnienie organu), powinny od razu przewidywać, że w przypadku wszczęcia kontroli celno-skarbowej, w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna nastąpi odpowiednio przedłużenie okresu trwania odpowiedzialności gwaranta po upływie okresu ważności gwarancji albo przedłużenie okresu obowiązywania upoważnienia po upływie okresu ważności upoważnienia - do upływu terminu 3 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli, a jeżeli w tym terminie doszło do przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe – do czasu zakończenia tego postępowania (art. 105b ust. 3c i 3 f ustawy o VAT, który odnosi się do art. 105b ust. 8 pkt 2 ustawy o VAT). W przypadku natomiast kaucji złożonej w formie depozytu do urzędu skarbowego, jeżeli zostanie wszczęta kontrola celno-skarbowa, naczelnik urzędu skarbowego nie dokona zwrotu depozytu do odpowiedniego terminu wynikającego z nowego brzemienia art. 105b ust. 8 pkt 2 ustawy o VAT.

Przyjmując regulacje przejściowe w stosunku do kaucji przyjętych przed 1 marca 2017 r. kierowano się zasadą, aby odpowiednio zabezpieczały interesy budżetu państwa oraz były jak najmniej uciążliwe dla podatników.

W związku z tym wprowadzono przepis przejściowy (projektowany art. 222a ust. 5), zgodnie z którym uznawano, że kaucje gwarancyjne w formie gwarancji/upoważnienia złożone i przyjęte przed dniem 1 marca 2017 r. przewidują w przypadku wszczęcia w okresie od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 31 marca 2017 r. kontroli celno-skarbowej w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna, odpowiednio przedłużenie okresu trwania odpowiedzialności gwaranta po upływie okresu ważności gwarancji albo przedłużenie okresu obowiązywania upoważnienia po upływie okresu ważności upoważnienia, do dnia złożenia korekty deklaracji po zakończeniu kontroli celno-skarbowej, z tym, że w przypadku przekształcenia kontroli celno-skarbowej w postępowanie podatkowe, w zakresie rozliczenia, którego dotyczy kaucja gwarancyjna, przedłużenie okresu trwania odpowiedzialności gwaranta albo przedłużenie okresu obowiązywania upoważnienia, następuje do czasu zakończenia tego postępowania. Wprowadzenie projektowanego art. 222a ust. 5 spowoduje, że zagwarantowane będą interesy budżetu państwa, bowiem możliwe będzie uruchomienie tych gwarancji/upoważnień, w przypadku wszczęcia we wskazanym okresie kontroli celno-skarbowej oraz odpowiednio przedłużenie okresu trwania odpowiedzialności gwaranta po upływie okresu ważności gwarancji albo przedłużenie okresu obowiązywania upoważnienia po upływie ważności upoważnienia, o terminy wskazane w tym przepisie.

Jednocześnie należy podkreślić, że wprowadzane przepisy nie zabraniają podatnikom (jeżeli uznają to za stosowne) do wystąpienia po dniu 28 lutego 2017 r. o zwrot uprzednio złożonej kaucji gwarancyjnej, który będzie dokonany z uwzględnieniem obowiązujących przepisów.

15. Uzasadnienie do zmiany art. 260 ustawy wprowadzającej KAS.

Dla zachowania spójności ze zmianami proponowanymi w art. 1 pkt 1a ustawy wprowadzającej KAS konieczne jest, aby zmiany w zakresie art. 112 pkt 2-4 ustawy wprowadzającej KAS (zmieniający ustawę o służbie cywilnej) weszły w życie w tym samym dniu tj. 27 lutego 2017r.

Data wejścia w życie przepisu art. 149a, dodawanego w ustawie wprowadzającej KAS, jest powiązana z datą wejścia w życie ustawy nowelizującej Prawo o ruchu drogowym.

Uzasadnienie do art. 2 (zmiana ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej)

1. Zmiana art. 21, 23 i 24 ustawy o KAS jest konsekwencją zmian dokonanych w art. 112 ustawy wprowadzającej KAS w zakresie ustawy o służbie cywilnej. Uchylenie przepisów ust. 4 i 7 w art. 21, dotyczących powołania albo odwołania Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, wiąże się z tym, że przepisy te są zbędne. W Krajowej Informacji Skarbowej nie będą wykonywane zadania zastrzeżone dla funkcjonariuszy więc w tym zakresie zastosowanie znajdują regulacje ustawy o służbie cywilnej. Analogiczne zmiany zaproponowano w stosunku do zastępcy dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (zmieniany art. 23 ust. 3). W przypadku zaś dyrektora izby administracji skarbowej (art. 24 ust. 4 i 7) konieczne jest uregulowanie sytuacji w sposób odmienny. Zmiana podyktowana jest koniecznością określenia sytuacji, w której na stanowisko dyrektora zostanie powołany nie członek korpusu służby cywilnej ale funkcjonariusz. Powyższa regulacja odnosząca się do dyrektora izby administracji skarbowej dotyczy również: zastępcy dyrektora izby administracji skarbowej (art. 26 ust. 3 ustawy o KAS w związku z art. 24 ust. 4 i 7 ww. ustawy), naczelnika urzędu skarbowego i jego zastępcy (art. 27 ust. 3 i art. 31 ust. 3 ustawy o KAS w związku z art. 24 ust. 4 i 7 ww. ustawy) oraz naczelnika urzędu celno-skarbowego i jego zastępcy (art. 32 ust. 3 i art. 34 ust. 3 ustawy o KAS w związku z art. 24 ust. 4 i 7 ww. ustawy).

Kwestie związane z powołaniem i odwołaniem członków korpusu służby cywilnej ze stanowiska reguluje Kodeks pracy w rozdziale III Oddziale 1 „Stosunek pracy na podstawie powołania”. Zgodnie z art. 70 § 2 tej ustawy, odwołanie jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę. W okresie wypowiedzenia pracownik ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem (art. 70 § 2).

2. Uchylenie art. 191 ustawy o KAS ma na celu dostosowanie rozwiązań w zakresie zarządzania zasobami ludzkimi w Służbie Celno-Skarbowej do tych rozwiązań, które funkcjonują w innych służbach mundurowych. W służbach mundurowych jak Policja czy Straż Graniczna stanowiska służbowe funkcjonariuszy nie podlegają opisowi i wartościowaniu. Opisy i wartościowania stanowisk służbowych zostały wprowadzone w Służbie Celnej ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.) i od początku budziły wątpliwości, co do potrzeby ich stosowania w formacji mundurowej, jaką jest Służba Celna. Podobne rozwiązanie, jak w ustawie o Służbie Celnej zastosowano w odniesieniu do Służby Celno-Skarbowej w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej. Jednakże biorąc pod uwagę, że w takich służbach mundurowych jak Policja czy Straż Graniczna stanowiska służbowe funkcjonariuszy nie podlegają opisowi i wartościowaniu, należy uchylić przepis art. 191 ustawy o KAS.

3. Stosownie do art. 62 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1345, z późn. zm.) urzędnik służby cywilnej przeniesiony na inne stanowisko zachowuje prawo do dotychczasowego wynagrodzenia, jeżeli jest ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku, przez okres trzech miesięcy następujących po miesiącu, w którym został przeniesiony na nowe stanowisko. Proponowana zmiana ma na celu zrównanie uprawnień funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej oraz urzędników służby cywilnej w przypadku przeniesienia na niższe stanowisko służbowe. Tak jak w przypadku urzędnika służby cywilnej funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej w powyższym przypadku będzie przysługiwało uposażenie w wysokości pobieranego na poprzednio

zajmowanym stanowisku przez okres 3 miesięcy. Zasada ta będzie stosowana również w przypadku odwołania funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej ze stanowiska służbowego.

Przepis końcowy – art. 3

Projektowana ustawa wchodzi w życie z dniem 27 lutego 2017 r.

Wejście w życie ustawy z dniem 27 lutego 2017 r. usprawni zrealizowanie zadania, określonego w art. 164 ust. 1 ustawy wprowadzającej KAS w zakresie tworzenia Krajowej Administracji Skarbowej, w szczególności w zakresie wnioskowania o powołanie dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej i jego zastępcy, dyrektora izby administracji skarbowej i jego zastępcy oraz przygotowania aktów powołania naczelników urzędów celno-skarbowych i ich zastępców oraz dyrektora Krajowej Szkoły Skarbowości oraz jego zastępcy. Powołania osób na te stanowiska powinny bowiem nastąpić przed dniem 1 marca 2017 r.

Oświadczenie o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.